

Arrest

nr. 51 225 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 november 2010 tot teruggedrijving, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 november 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 november 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 november 2010 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster kwam op 13 november 2010 aan op de luchthaven van Zaventem met een vlucht uit Beiroet. Zij was in het bezit van een paspoort en visum type C (geldig 90 dagen), geldig van 13 november 2010 tot 26 februari 2011.

1.2. Aan verzoekster wordt op 13 november 2010 een beslissing tot teruggedrijving ter kennis gebracht. De beslissing werd als volgt wordt gemotiveerd:

“Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis (art. 3, eerste lid, 40). Betrokkene is in het bezit van een tenlasteneming, onderschreven door de zoon van betrokkene, waar op de achterzijde de Belgische ambassade zowel het vakje ‘recevable’ als ‘refusé’ heeft op aangeduid. Deze kan dus niet worden aanvaard. Betrokkene heeft geen geldelijke middelen en wenst hier voor 90 dagen te verblijven. Hierdoor voldoet zij niet aan de geldende richtbedragen voor België (38 euro/dag/persoon zonder tenlasteneming bij particulier of 50 euro/dag/persoon zonder tenlasteneming bij verblijf op hotel). Op het moment van haar aankomst was ze niet in het bezit van een terugkeerticket.”

1.2. Dit is de bestreden beslissing die wordt aangevochten bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Door de gemachtigde werd op dezelfde dag eveneens een beslissing genomen tot vasthouding in een weibepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (koninklijk besluit van 21 december 2006) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.1.1. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet de verantwoording van verzoekster van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar, zijn. De verzoeker dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Dit impliceert dat de rechtvaardiging tweeledig is, met name dient enerzijds aangetoond te worden dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dient verzoeker aan te tonen dat hij niet onredelijk lang met het indienen van zijn verzoekschrift heeft gewacht.

2.1.2. De bestreden beslissing dateert van 13 november 2010. De vordering van 15 november 2010. Verzoekster wordt vastgehouden met het oog op repatriëring. Verzoekster toont het uiterst dringende karakter van de vordering aan. Bovendien betwist de verwerende partij dit niet.

2.2.1. Verzoekster voert in een enig middel ondermeer de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij voert aan dat ondanks op het formulier van tenlasteneming zowel het vakje ‘recevable’ als ‘refusé’ is aangekruist de Belgische ambassade haar een visum heeft afgeleverd. Het gaat hier dus over een materiële vergissing, aangezien nergens wordt gemotiveerd waarom de tenlasteneming geweigerd zou zijn. Aangaande het motief dat verzoekster niet voldoet aan de geldende richtbedragen voor België betoogt ze dat dit niet nodig is net omdat ze een tenlasteneming van haar schoonzoon heeft voorgelegd. Tot slot stelt verzoekster dat zij wel over een terugkeerticket beschikt, dat ze bij het verzoekschrift heeft gevoegd.

2.2.2. De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het feit dat de Belgische ambassade op het formulier van tenlasteneming zowel het vakje 'recevable' als 'refusé' heeft aangekruist is niet te wijten aan verzoekster. Verzoekster kan worden gevolgd in haar kritiek dat het om een materiële vergissing gaat, aangezien nergens, buiten voormelde aankruising, wordt gemotiveerd waarom de tenlasteneming geweigerd zou zijn en het visum haar toch is afgeleverd. Het motief dat verzoekster niet voldoet aan de geldende richtbedragen voor België doet niet ter zake omdat niet betwist wordt dat verzoeksters tenlastenemer insolvabel zou zijn. Bovendien toont verzoekster aan dat zij over een terugkeerticket beschikt. Op dit ticket is aangegeven dat zij op 13 november 2010 van Beiroet naar Brussel vliegt en op 5 februari 2011 van Brussel naar Beiroet, terwijl haar visum kort verblijf pas verstrijkt op 26 februari 2011. Ze maakt een schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Het enig middel is ernstig.

2.3.1. Verzoeker voert met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de terugnrijving ertoe zou leiden dat zij in haar recht op familiaal leven wordt beknot aangezien ze de eindejaarsfeesten niet kan meemaken met haar familie en verplicht wordt om opnieuw moet trachten een nieuw visum te bekomen.

2.3.2. De terugnrijving maakt het verzoekster bijzonder moeilijk om nog voor de eindejaarsfeesten terug in België te zijn. Verzoekster maakt met dit betoog aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

3. Dienvolgens is voldaan aan de drie cumulatieve opgelegde voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 13 november 2010 tot terugnrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

M. MILOJKOWIC